

си избератъ екзархъ, защото правото е тѣхно“. Султанътъ позволи и нашитѣ прадѣди избраха Антима I презъ 1872 г.

Втората добрина, най-важна и най-голъма, бѣ че Александъръ II поведе рускитѣ войски, мина Дунава и освободи Българиѣя отъ турското иго. Такова добро е рѣдко въ историята.

То стана така:

Царътъ много обичаше българитѣ. Презъ 1876 год., когато въ България ставаха народнитѣ възстания, и турцитѣ се нахвърлиха съ огънь и голи ятагани да изколятъ нашия народъ, царътъ бѣ на почивка въ Кримъ. Тука всѣки день му донасяха телеграми, че башибозуцитѣ горятъ селата и звѣрски избиватъ българското население въ Башакъ, Панагюрище, Клисуре, Бояджикъ, Перушица, Брацигово, Ново село и т. н.

Царътъ четѣше телеграмитѣ, сърдцето му се кжсаше отъ жалъ, и често проливаше сълзи. Най-сетне той не можа да се удържи и, както казахме, поведе храброто войнство противъ турцитѣ. Но въ България войната стана мжчна. Турцитѣ докараха много войски: Османъ-паша се укрепи въ Плѣвенъ, Мехмедъ-Али паша въ Русе, а Сюлейманъ паша напѣна да мине шипченския Балканъ и да удари руската войска тъкмо въ сърдцето, да събори мостоветѣ на Дунава, съ което щѣше да падне въ пленъ цѣлото руско войнство, що бѣ минало презъ Дунава въ България.

Въ това време царъ Александъръ стоеше въ гр. Бѣла. Той нощуваше подъ пзлатка въ двора на една напусната турска кжща. Обикаляше болницитѣ, посрѣщаше раненитѣ и насърдчаваше полковетѣ да вървятъ напредъ. Когато редовната и